

Av un se zgo kalozina
siola, idaleca meli lu
Oxwermi Ezenstoa,
stexadw se noxlu
ovpcau un ye
La derw akaly,
Kaw zte gawh 699
la siola ektiyabse

~~Exentvare~~
~~se beata sika~~
Baden lu un
nienu un
lo sicele xolo un
ducau.

«Ας ριζούμε μια ματιά όμως στην πορεία, που ακολουθήσε η δημιουργία του Μάξιμ Γκόρκυ, και για να ναι το ξεκίνημα μας πιο στερεό ας ξεκινήσουμε από το σπίτι του παππού του, το γέρο - Κασίριν, στο Νίζνι Νόβγκοροντ, που τώρα λέγεται Γκόρκυ, όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια ο 'Αλεξέι Πεσκώφ — το πραγματικό δωμάτιο του μεγάλου συγγραφέα.

«Εκεί στο σπίτι αυτό που είναι τώρα μουσείο, ο μελλοντικός τροβαδόυρος της σοσιαλιστικής επανάστασης, πήρε την πρώτη πικρή γνώση της ζωής. «Το σπίτι του παππού μου — θάγραφε αργότερα — είχε φλωμάσει από την έχθρα, που ένιωθαν εκεί μέσα όλοι για όλους. Το μίσος είχε ποτίσει ακόμα και τα μικρά παιδιά. Σπάνια κάποιος γελούσε εδώ μέσα, τα παιδιά ήταν μουλωχτά, ζούσαν μέσα στο σπίτι δίχως να τα βλέπουν οι άλλοι, ήταν κολλημένα χάμω όπως η σκηνή μετά τη θροχή. Τα πάντα έκαναν τη ζωή μου να κρατιέται άγρυπνη σαν να μου έκαναν συνέχεια ενέσεις. Ξυπνούσαν μέσα μου την καχυποψία, μ'έκαναν να στρέφω παντού το βλέμμα μου με προσοχή ακοίμητη».

«Έτσι, το 1884, σε ηλικία μόλις 16 χρόνων, πήρε ο μικρός 'Αλεξέι τον δρόμο για το Καζάν, όπου υπήρχε και Πανεπιστήμιο. (τρία χρόνια πιο ύστερα στο πανεπιστήμιο αυτό θαμπαινε ο κατά δύο χρόνια μικρότερος του 'Αλεξέι, Βλαδίμηρος ^{Παύλοβιτς} Λένιν, που θα διαδραμάτιζε σοβαρό ρόλο στη ζωή του Γκόρκυ).

«Θά μπορούσα — έγραφε ο 'Αλεξέι — να υποφέρο τα πάντα για να κερδίσω αυτή την ευτυχία να σπουδάσω στο Πανεπιστήμιο. «Αν μου έλεγαν πήγαινε να σπουδάσεις αλλά κάθε Κυριακή θά σε δέρνουμε στην πλατεία με το θούρδουλα, δίχως άλλο θά συμφωνούσα».

Εκεί στο Καζάν όμως, ο 'Αλεξέι άραξε σ' ένα υπόγειο, όπου, όπως έγραφε, «μποκουμένος από τη μπόχα των ψόφινων σκύλων και γάτων, κι' ενώ έξω στέναζε κι' ούρλιαζε ο αγέρας, έκανε την ανακάλυψη πως το πανεπιστήμιο ήταν άπιαστο όνειρο». «Έτσι ο 'Αλεξέι πιάνει δουλειά σ' ένα κουλουράδικο, σ' ένα κάτεργο, όπου δούλευε 17 ώρες τη μέρα. Το κουλουράδικο θά του δώσει αργότερα και το θέμα του διηγήματος του «26 άντρες κι' ένα κορίτσι». Ένα διήγημα που η ανυπόφορη ζωή των ανθρώπων θροίσει τη μετουσίωση της σ' ένα άκρατο μίσος. Ένα χρόνο πιο ύστερα, τον 'Αλεξέι θά τον βρούμε κηπουρό στο σπίτι κάποιας στρατηγίνας, που όλο βριζέ και που μια μέρα δέν άντεξε και την ξυλοκόπησε.

Αυτή η ζωή θά σπρώξει τον 'Αλεξέι Πεσκώφ σε μια απελπισμένη απόπειρα αυτοκτονίας, που θά τον έκανε να ντρέπεται αργότερα και να νιώθει, όπως έλεγε, «περιφρόνηση προς τον εαυτό του». Ταυτόχρονα όμως, ο νεαρός 'Αλεξέι θ' ανακάλυπτε και τους ανθρώπους που θά του ζέσταιναν την καρδιά και θά έδιναν στους κτύπους της καινούργιους ρυθμούς. Το μπακάλικο Ντερενκώφ στο Καζάν θά γίνονταν το πρώτο σχολείο του 'Αλεξέι, στην παράνομη διδασκαλία του στη σοφία θά ξενυχτούσε διαβάζοντας στο φως του κεριού.

Από το Καζάν θάφευγε ο 'Αλεξέι αφορισμένος από την εκκλησία για επτά χρόνια κι' αφού οι κουλάκοι θά του καιγαν ένα μπακάλικο που είχε ανοίξει. «Εμπαινε πιά στον δρόμο της σκληρής επαναστατικής πάλης, μισημένος αν και όχι πλήρως ακόμα στις νέες σοσιαλιστικές ιδέες, που τις δέχτηκε με τον φυσιολογικότερο τρόπο μια κι' έναρμονίζονταν με τη ζωή του.

«Γνώρισα καλά τι θά πεί φόβος — θάγραφε για τα χρόνια εκείνα — μέσα στην άθλια και σκληρή ζωή. Από τον φόβο αυτό λυτρώθηκα όταν κατάλαβα πως οι άνθρωποι δέν είναι τόσο κακοί, δέν είναι τόσο πρωτόγονοι όσο φαίνονται και ότι δέν είναι οι άνθρωποι που κάνουν να φοβάμαι ούτε και η ζωή φταίει».

~~Qdri tuv alpoosapa~~
Qdri tuv ziveni alpoosapa tuv
swalaje us slo zualo la dipuxia
o urdabas → za dypooedike 6eqn
yeida tuv wylids lo 1892 wip
wioza ga zulu 6eqn
xenyozoraje lo yedanyo
~~zaw~~ (uenu) ziveo
dyadi. H/W u xeani
tuw yedus zedob u dypooed
tuw xami zoximi poor u tuw
elazoolaje ois zaleis dypooed
oiku zdyua zeyozekur.
delfi us tuw Agelci zoonis
h'elz afo la zenu

Εκείνο όμως που εξάσκησε τεράστια, αποφασιστική επίδραση στο έργο του Γκόρκυ ήταν η μεγάλη πείνα που θέριξε τη Ρωσία το 1891 — 92 και που άγκάλιασε το ένα τρίτο του πληθυσμού της. Μαζί με τις δεκάδες χιλιάδες τούς πεινασμένους που αλήτευαν στις πλατιές δημοσίες της στέπας εκείνο το χρόνο ήταν κι' ο Άλεξέι Πεσκόφ. Απ' εκείνη την εφιαλτική περιπέτεια βγήκε και το πρώτο του διήγημα «ο Καύκασος» που δημοσιεύτηκε σ' εφημερίδα της Τιφλίδας τον Σεπτέμβρη του 1892. Το διήγημα εκείνο έφερε την υπογραφή Μαξιμ Γκόρκυ, δηλαδή πικρός, όνομα που

στους κενούς περιεχομένου μικροαστούς τους ανθρώπινους απόκληρους του. Στο μυθιστόρημα του «Θωμάς Γκροντέφ», που κυκλοφόρησε το 1899, ο Γκόρκυ έπεσήμανε με ακρίβεια την αστάθεια των μικροαστικών σχέσεων που δημιουργούνταν. Το δέσλιο, ρομαντικό ως ένα βαθμό, βγήκε από τους πρώτους αγώνες του Γκόρκυ όταν δούλευε σαν δημοσιογράφος. Ακολούθησαν οι «Τρείς» και το θεατρικό «Οι μικροαστοί» που θα δώσει την άφορη στον Άντων Τσέχωφ, τον άλλο αυτό μεγάλο της ρωσικής λογοτεχνίας να πελ το 1903:

«Η ύπηρεσία του Γκόρκυ φρί-

αύ
ρό

χε
σκ
κυ
τη
βο
σσ

πε
δι
σι

με
θε
βρ
κι
στ

παρέμεινε πιά για να περάσει στην ιστορία.

Είπαν τον Γκόρκυ άναρχικό για τα πρώτα του διηγήματα και τους άλλτες ήρωες που δημιούργησε— ~~Παρόμοιους ήρωες συναντούμε~~ ~~παραμπιπτόνας και στα πρώτα~~ ~~εργα του δικού μας Βάρναλη.~~ Οι απόκληροι όμως του Γκόρκυ δεν έχουν τίποτα το κοινό με τους ξεκοιμένους από την τάξη τους κι' από τη ζωή έγωπαθείς άλλτες ~~των ημερών μας.~~ Οι ήρωες αυτοί έχουν βαθειά ανθρώπινες πτυχές.

Σ' ένα από τα διηγήματα του Γκόρκυ των χρόνων εκείνων, τον «Συνδοιπόρο», ο συγγραφέας κατάγγελλε με πάθος τον άναρχισμό, τον έγωισμό και την περιφρόνηση προς την εργασία. Η κρίση του Γκόρκυ για τους ανθρώπους σπνοίζονταν πάνω στη στάση τους έναντι της δουλιάς.

Η ύγιης αισθητική αντίληψη του Γκόρκυ έθεσε από την άρχή σαν στόχο της τόν μικροαστισμό, του διεδραματίζε την εποχή εκείνη, μέσα στη ζωή της τσαρικής Ρωσίας, άνοιητικό ~~και~~ ρόλο. Ούσιαστικά ο Γκόρκυ αντιπαράθετει

σκειται στο ότι πρώτος στη Ρωσία και σ' όλο τον κόσμο μίλησε με τέτια περιφρόνηση και άδηία για το μικροαστισμό και μίλησε τότε όταν η κοινωνία ήταν έτοιμη για μία τέτια διαμαρτυρία. Ο μικροαστισμός είναι μεγάλο κακό, μοιάζει με το φράγμα στο ποτάμι ~~του~~ πάντα σπηρείζει την αδράνεια.

Ακολουθούν τα θεατρικά έργα «Στόν Βυθό», «Παραθεριστές», «Οι δάσφαροι», «Τα παιδιά του ήλιου», όλα σχεδόν με ήρωες διανουόμενους, ή πραγματική όμως επαναστατική περίοδος στη δημιουργία του Μαξιμ Γκόρκυ έρχεται μετά το 1905 και εκφράζεται στο θεατρικό του «Οι έχθροι» και ιδιαίτερα στο μυθιστόρημα του «Μάνα», όπου άπεικονίζονταν ή πρώτη ρωσική επανάσταση του 1905 που είχε πνιγεί στο αίμα. Το τελευταίο αυτό δέσλιο άποτελεί τον πιο καθάριο και θρέφτη των επαναστατικών αγώνων, π' άρχισε ή καινούρια τάξη του προλεταριάτου πουχε βγει ~~α~~ ~~α~~ στο προσκήνιο της ιστορίας και άποτελεί μεγαλύτερη πρόβλεψη του μέλλοντος.

ΜΑΞΙΜ ΓΟΡΚΥ - ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ
ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ Ρωσικής ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΠΑΝ. ΠΛΑΤΩΝΙΔΗΣ

ΑΔ 1.39

Leza

Ο Μάζιμ Γκόρκυ ανήκει στην κατηγορία των δημιουργών που έγιναν φίλος με την ζωή τους και με το έργο τους κινήθηκαν μια μοναδική επίδραση στην ιστορία της λέξης Ευρώπη, και οι ακόμα μια γενιά, στην συνέχεια της γενιάς, που ηγήθηκε για ένα απαγορευμένο βιβλίο, το κήρυξε την αγάπη και την αγάπη. Εκεί έγραψε, όπως μάθε, για μια μάνα, που εκδράττει το κτήρ στο ανδρώπουτ αλλά ήταν κίελομη να κηρύξει και με τα δόντια για τον γιο της. Ηταν γυύ κηρύττα και πάλι το απαγορευμένο αυτό βιβλίο στα χέρια μου κίελο και η μορφή και η μορφή στο μορφή της αγίας γενιάς της γενιάς της δια-είσεως μιας αγίας ήταν η Πεταγία Νιρόβνα, η περίφημη μάνα στομάνουμο μωδισόφουα του Μάζιμ Γκόρκυ. Ο Γκόρκυ είχε δώσει στην μορφή της μάνας Πεταγία Νιρόβνα ένα τέτοιο ρυθμό, δυναμικό περιεχόμενο, και ηγεκρίσει. Με μια αλμύρα βλαστά, και προσηνύει δύελλες, με την ερώτα του για εξανασλάτη και των ενδιαφέρον του να εφο-κίει, η μάνα ανεβαίνει ετα-ετα τα στα-λοτάλια της οργής. Από τον φόβο, και εχε-λαί μέσα από την εκκυσία της των αγών ανδρώπων των ημερών εκείνων — βρισκόμαστε στις κηρύς τα δώτα στην Ισπρι-κή Ρωσία — και η μάνα στο καλαυ-

δικό κίνημα του μισού. Για να παληθεί στο
 γαλό κίνημα του παλιόνομου εκείνου και
 πρέπει να γίνει. Εδώ και ημέρες για
 την μέθοδο Γκόγκο, και συνιστάται στην
 κατά περίπτωση αναγέννηση του σώματος του
 εργαζομένων εργατών και στην αποδοτικότητα
 των υπηρεσιών διακρίσεων και εφέχνου την
 ιστορία τους τα μέτρα.

Για την ελεύθερη και την παρομοίωση των
 ανδρών είχαν γράψει διάφοροι κείμενα
 μετά από τον Γκόγκο, ο Μαρίν Γκαρ
 όμως ήταν ίσως ο πρώτος και παλαιότερος
 σε την κακομοιρία όχι σαν μια χροιά επι-
 εία του κοινωνικού οργάνου, και της
 αξίει αξίας και μόνο η συμπίνα, κλπ
 σαν προϊόν μιας συγκεκριμένης κοινωνικής
 δομής. Οι άνδρες μέσα στο έρε-
 του Γκόγκο ενώ εξαλείφονται από τις γενικότερες
 κοινωνικές νομοθεσίες και λαόχρονες και
 υπέρσυνος για τις πράξεις τους και τις
 ποινές και τιμωρούν.

Η πρώτη ίσως μορφή εργατικής - οργ-
 γάνου
 η επαναστατική στην παρομοίωση της
 γολεχνία βίαια είναι μικροαστική

είνα από τα πρώτα θεατρικά έργα του Γκόγκο, που γράφηκε το 1902, πριν από μια νύκτα των "Μάγνα".

Ο μηχανοδηγός Ντζί φερόνεται εδώ συνειδητά αντιμέτωπος είνα κόσμο, που εκ προσώττει από τον μικροαστό ΜΠΕΣΣΕΜΕΝΩΦ. "Ο κρέντος είναι εκείνος, που εγράφεται" λέγει ο Ντζί στον ΜΠΕΣΣΕΜΕΝΩΦ, που βλέπει λομοκρατημένος τα πάλι. λείψα του να λείφουν και να καταε-εφούν.

Η αναήλωση ακριβώς αυτού του νέου κινεώπου, του δεμένου οργανικά με τα με-γάλα ρεύματα της εταχής, του νέου ανώτε-ρου ξεκόβει από τον αλομικιστή ήρωα που γέμισε τις σελίδες των ρομαντικών μυθιστορημάτων διαφαιλά από τα πρώτα κίβας δηηήματα του Γκόγκο.

Αδλή η νόη, καθώς αδι-μοσφωτη ίσως ακόμη, του συναντούμε και στο "Τα γούδι του Γερακιού", είνα από τα ελεγεία πρώτα δηηήματα του Γκόγκο, ήτα κρι-αεχέι ακόμη το ρομαντικό στοιχείο.

As είδουμε μια κατά όμωσ την πο-ρεία, που ακολουθήσε η δηηιαργία του Μάξιμ Γκόγκο ξεκινώντας από το οαίλι

του πατρὸς του, του γέρο Κασίριου στο Νιζνι
 Νοβροκοουλι, σημερινὸ Γκόρκυ, ὅταν πέρασε τα
 παιδικὰ του χρόνια ο Αἰεσί Περκώφ - τὸ
 πραγματικὸ ὄνομα του μεγάλου συγγραφέα.
 Εκεί στο σπίτι αὐτό, τὸ εἶναι ἴσως μαρτυρῶν,
 ο μεγαλομικρὸς λεοντόδουρος τὸς εὐαριστοῦ
 πῆρε τὴν πρώτη τιμὴν γῶν τὸς γῶν.
 «Τὸ σπίτι τὸ πατρὸς μου - δάφουρε ἀφῶ (ἐν-
 εκεί μέσα ὅτι γὰ ὅσος. Τὸ μίτος εἶχε
 πολὺ ἀκόμα καὶ τὰ μικρὰ παιδιά, ἔτσι
 κάποιος γελούσε ἐδῶ μέσα, τὰ παιδιά καὶ
 μουχλά, γούσαν μέσα στο σπίτι δίχως να τὰ
 θέτουν σὲ ἄλλοι, ἦταν καθημένα χαμῶ ὅσος
 ἢ σκόνη μέτῃ τὴν βροχί. Τα πάντα εἶχαν
 τὴν γῶν μου να κρατιέται ἀφῶ τὴν εἶν να μὰ
 ἔκαναν εὐέχεια ἐνέβεις. Σπῆνούσαν μέσα μὰ
 τὴν καχυτογία, μ' ἔκαναν να σπῆρω πάντα τὸ
 βῆμα μου με προσοχί ἀκοίμητη».

Εἶναι τὸ 1884, σε ηλικία μῆς 16 χρό-
 νων, πῆρε ο μικρὸς Αἰεσί τὸν δόξο μὰ
 τὸ καβάν, ὅταν υπῆχε καὶ Πανεπιστήμιο (τῆς
 χρόνια τὸ ἴσως στο Πανεπιστήμιο αὐτό ἀπῶ
 νε ο κατὰ δύο χρόνια μικρότερος τὸ Αἰεσί
 Βραδίμκρος συγγραφέας).

«Θα ἠμπορούσα - ἔγραφε ο Αἰεσί -

παράμελλε τους ανθρώπους, που θα του βάλουν
 την καρδιά και θα έδιναν στους κούρους τους
 καινούριους εφόδους. Το μπακίικο Νίβεν-
 κώφ στο Καζάν θα γινόταν το πρώτο σχο-
 λείο του νερού συρραφά. ~~Εδώ~~ Εδώ θα
 έπεσαν στα χέρια του μια σειρά παρανομα βιβλία
 που θα τα ερμούσε κυριόχλινα ξενυχτώντας
 στο εως του κεριού.

Ο Αβείλ άφραγε από το Καζάν αφαιρημέ-
 από την επιηνοία για εφεί χεόνια κίραού
 οι καυάνοι θα λαιήσαν στα μπακίικο, παχε
 ανοίξει ο ίδιος. Εμπήνε για στον δρόμο της
 ετανασταλίας πής μνημένας, αν κίχι πής
 ανόμα στις συνηθισμένες ιδέες, και τις δε-
 χήνε με τον φυσιογνωμώρο λεότο. Αν και
 σε καλοπινά είδηλα, ιδιόπρα μετά την Οχλω-
 βριανή Επανάσταση, άφρασαν σε σύγκραση
 και με τον λελιν ανομην, και παρ'αυτά
 έφραγε πής τον βαθύ του σεβασμό προς
 τον μερτίο συρραφά.

« Γνώρισα πής άφρασε, τι θα πει φόβος
 μέσα στην άδω και στην ηνί σωή. Από τον
 φόβο αυτό άφρασαν όλαν καλόαβα πής οι
 άνθρωποι δέν είναι τόσο κακοί, δέν είναι τόσο
 κωλύονοι όσο φαίνονται κίόλι δέν είναι

οι άνθρωποι που με κάνουν να φοβάμαι ότι
η η συνήθεια είναι".

Είχαν τον Γκόρκο αναρχικό για τα πρώτα
τα δημόσια και τους πρώτες νέες και
δημιουργίες. Αλλά την αμοιότητα των συναντήσεων
με και στο πρώτο τα δημόσια "ο κινδύνος
και δημοσιότητα εφημερίδα της Τυγγίδας
το 1892 κινώ για πρώτη φορά χεν-
επιμοποιούσε το γυναικείο Γκόρκο, πικρός
δηλαδή. Ήταν η χρονιά της μεγάλης
καίας, και άρχισε κυριολεκτικά και να εξα-
κόλλει τις πρώτες δημοσιότητες της σειράς
είση πρόκληση κενωμένων. Μαζί με τον Αρβέρ
Προκώρ.

Για από τα δημόσια των χρόνων εκείνων
τον "Ευνοδοκόρο", ο ~~Μαξίμ~~ Μαξίμ Γκόρκο κα-
τάγγιλλε με πάθος τον αναρχισμό, τον ερωί-
σμό και την περιφρόνηση της του εργασία.
Η κρίση του Γκόρκο για τους ανθρώπους εκείνου
του καινού είναι τους είναι της εργασία.

Η αισθητική του Γκόρκο έδωσε από την
αρχή του στόχο της τον μικροαστισμό. Ου-
ελαστικά ο Γκόρκο αντιλαμβάνει τους κενούς
περιχομένους μικροαστούς τους ανθρώπινους
ατόμους του. Στο υπόλοιπο της

“Θωρακός Κορνιέζης”, και κυριολεκτικά το 1899 ο Γκόγκο επέσημανε την μερική αλλαγή των μικροαστικών σχέσεων και αναπαράστασης συνεχώς λειψύρωτα. Αναγνώρισαν οι “Γκούς” και το θαλασινό “οι μικροαστοί”, και θα δώσει την αφορμή στον Αντόν Τσέχοφ τον ίδιο μερικό της ερωτικής λογοτεχνίας, να περ το 1903.

“ Η υπερέξια του Γκόγκο βρισκόταν εφόσον πρώτος στην Ρωσία και εφόσον τον κούρσο μήνησε με λίτσα περιφρόνηση και ανδία για τον μικροαστικό και μη σε τόση ήσαν η κοινωνία ήσαν έτοιμη για μια λίτσα διαμαρτυρία. Ο μικροαστικός αυτό μερικό καιό μοιάζει με το φράγμα ~~σε~~ στο ποτάμι, και πάντα επιείκει την άρραβια.

Αναγνώρισε τα θαλασινά έργα “ή τον Βυδός”, “παράδεισός”, “οι βάρβαροι”, “Τα κινδύα του ηΐα”, για σχεδόν με ήμερος δανουμένους, η πραγματική ή εμμετα επαναστατική περίοδος στην δημοκρατία του Μάξιμ Γκόγκο έχελα μετά το 1905 και εκφράζεται στο θαλασινό του

"Οι Έχθροι" και ιδιαίτερα στο μυθιστόρημα
"Μαλα".

Από κιοδηλικούς πνευμαίς μέσα από τη
"Μαλα" ο Γκούγκι κινούσε να γύρει ελα
από τη μεγαλύτερα κροβήματα της λογο-
τεχνίας. Εκείνο της σχέσης των υστερημε-
νικών καλωδύσεων τα ευφραγεία και της
αλληλεγγύης ελπίσης. Το κροβήμα από
προσέλαβε ελα κίωτα μας κροβήσεις δια-
στάσεις και οδηγούσε κροβήσεις διακρίσεις
σε αδιέξοδα. Ο Γκούγκι καλωδύσε η
λογαχίλο κροβήσεις να δέσει τα δύο
ελατά ελα.

Ο κροβήκος ευφραγείας Τζακ
Λούλαν είχε κροβήσει για τον Γκούγκι.

"Ο ελαγίος του Γκούγκι είναι
κροβήκος αρέκτο του Τζοζοίι
και του Τουρνεκέρ. Ο ελαγίος του
αγαπεί και για."

Κίο ίδιος ο Α. Τζοζοίι, ο καλωδύκος
της ελαγίος κροβήσεις εβέρε στο ελα-
γο του Γκούγκι ελα αεμονικό δέσιμο τα
ελαγίος με την κροβή κροβήσεις-
Οκτα.

Την "Μελι" ο Γκόερντ έγραψε στον Αμε-
 ρικάνο, όπως είχε πει άλλοτε από την
 αναλογία της Εταιρείας το 1905.
 Πόσα χρόνια πέρασαν την ημέρα του έλαστρο
 το 1906 ανέφερε με το μινιστήριον
 και ελόμασε. Περιγράφοντας την νεωτέρα
 τα, την Μεγαλή Νηρόβια, έγραφε πως
 "ήταν σε θέση να δει την κίτην τα
 κόπρα των μια εξέταση των νέων αν-
 δρώτων προς την αηδία".

"Τα κηδία μας - τονίσε στον επι-
 στήν εναν - εισέχοντα σαν κώμο.
 Τα κηδία μας κινούλας προς ένα νέο
 ήλιο. Τα κηδία μας κινούλας προς
 μια νέα ζωή. Αυτό είναι ην παρω-
 δία τα κώμο σε κέρσο βαθύ. Εδώ
 καλύματα κατά κέρματα κίτην ~~τα~~
 ελάντα πως δεν είναι εξαπατάμε.
 Μόλις τώρα γίνονται. Η κίτην ην
 Εταιρείας πρέπει να βρωθεί."

Αξίση ίσως αναφέρει - με λόλο για
 να κατανοηθεί κέρσοτα η αμύροτα
 κέρσο στον ορισμό φαίνεται η "Μελι"

και ολε η Αμερικη δειχνε τον Γουερν
με αυτην ολε ολους και ο Γουερν απο
ξελυ καρδια το οτι νεορονη αδηι χυρα
ηλυ ιδια ευνη ερισηι και ην φουρ
να το ο Γουερν παραδεται κίενα α-
ποστασγα αρεου αμερμανικς ερηγε-
ειδος για το αλογο το. Το αρεο ερε:

